

Thomas Rydahl

Forførrernes klub

Roman

Politikens Forlag

Et

Jeg vil ikke mere, sagde Hannah. Jeg vil ikke mere.

Så rullede hun rundt og faldt i søvn.

Det var sådan, det begyndte, begyndelsen på slutningen, vores skilsmisse.

Jeg lå tilbage i sengen. Uden at forstå, hvad der lige var sket.

At det var sidste gang, vi lå afklædte i sengen sammen. At mit liv netop var blevet ændret. Det var i november. Det var, inden jeg vidste noget om grillkyllingen. Ham hørte jeg først om senere. På en måde var han ligegyldig, på en måde var han skyld i det hele. Man er forvirret, når man skal gøre boet op, konkludere for og bag, oppe og nede, efter fjorten år, to børn, en kat, to kaniner, hundrede skænderier og halvt så mange samlejer.

Var det også godt for dig, min skat? Næ, ikke rigtig.

Det er derfor, at man ikke spørger.

Vi overlevede julen. Og en skiferie i Østrig.

Hannah klarede sig ved at tage sin professionelle mine på og ligne en morgen-tv-stjerne og ignorere mig. Jeg tror, hun håbede på, at jeg ville gøre noget, sige noget, søge hjælp, flytte af mig selv, men jeg kunne ikke. Så i mange uger, ja, måneder efter det var slut, fungerede vores ægteskab, som det plejede. Vi tog på arbejde. Vi kom hjem, stegte bøffer, lagde tøj sammen. Hannah fik ordnet hår nede i byen. Ingrid lavede lektier, Liam gik rundt i huset med fodboldstøvler på. Jeg så Champions League nede i kælderen tirsdag og onsdag. Uret i ovnen gik fortsat for hurtigt, køleskabet tikkede, naboerne klippede

hæk, og internettet skræppede derudad om tv-serier og uro på Nørrebro.

Sidst i april gad hun ikke mere.

Man diskuterede ikke med hende, når hun var i det humør.

Hun gav mig en uge til at flytte ud, mens hun og børnene tog hjem til hendes far og stedmor i Aarhus. Syv dage til at pakke et par kasser og kufferter med de ting, jeg ville have med mig: souvenirs fra et første ægteskab. Hannah havde købt flyttekasserne til mig, samlet dem og sat dem i stuen. Og hun havde fundet den store kuffert på loftet. Den fra vores Australienstur. Da ugen næsten var gået, var kasserne stadig tomme. Det samme var kufferten. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle pakke. Jeg gik omkring i huset og vurderede hver genstand som på et loppemarked. Hver eneste lystestage og lampe. Æggedeleren og brødkurven. Gasgrillen og plænerobotten, der sad fast i trampolinen. Portrætterne fra vores Portugalrejser, hvor vi bestak børnene med is for at få dem til at sidde stille foran en fotograf. Jeg ville ikke leve uden noget af det. Samtidig kunne jeg ikke få mig selv til at vælge, til at beslutte noget som helst.

Jeg brændte en mappe med papirer i haven. Mens katten Kittekat kradsede i havemøblerne. Man siger, dyr og børn kan mærke den slags sammenbrud, inden det sker. Måske var det derfor, katten havde været ude af sig selv i månedsvis, tisset i sofaen og gemt mus i garderobeskabet.

Min gamle ven Sebastian havde tilbudt et værelse hos ham på Østerbro.

Med tre dage tilbage, inden jeg skulle være ude, gik det op for mig, at ingen af tingene var mine. Bøgerne og plakaterne og sofabordet, der engang havde været i min lejlighed, inden jeg mødte Hannah, var væk, uden at jeg kunne huske hvornår. I årevis havde hun udskiftet den ene ting med den anden, indtil det hele var hendes værk. Der var en stegepande, jeg overvejede at lægge i flyttekassen. Jeg stod og vejede den i hånden. Jeg havde givet hende den i gave forrige år, nu virkede det småligt at tage den med. Jeg tænkte på den eftermiddag, hvor jeg stod i isenkræmmeren med begge unger i vintertøj. Julegaveindkøb i sidste øjeblik. Hannah havde en sen vagt. Troede jeg. Måske havde

hun været sammen med ham den aften. Antoine. Hendes kollega, der var brun som en grillkylling. Måske havde de været på restaurant i København. Eller kneppet på et af de anonyme hoteller i nærheden af Hovedbanegården. Det var omkring det tidspunkt, de begyndte at ses. Det havde hun indrømmet. De havde været sammen i mere end et år. Siden en prisfest, hvor de havde siddet ved siden af hinanden. Tanken om hendes hænder i hans bukser under bordet.

Ugen alene i huset gik alt for hurtigt og alt for langsomt.

Jeg så advokatserier, politiserier, zombieserier, indtil jeg ikke kunne mere. Rullede ind over Hannahs side af sengen og lugtede til hendes natkjole, hun havde glemt under hovedpuden. Jeg drak vinen fra hendes treogfyrreårs fødselsdag, tretten flasker, og hørte "Careless Whisper", mens jeg prøvede at huske, hvordan hun så ud nøgen. Jeg ledte huset igennem efter tegn på utroskab. Måske havde hun gemt et brev i undertøjskuffen. Eller skjult et smykke i bogreolen. Men jeg fandt ingenting.

En eftermiddag, da jeg kom hjem fra arbejde, åbnede jeg gardero-beskabet.

Selv mit tøj og mine sko var blevet fremmed for mig. De var noget, Hannah havde givet mig i gave eller fundet til mig på nettet. Du har ingen stil, sagde hun, engang jeg gik på arbejde i hættetrøje. Hun mente det. Til at starte med mente hun det sødt, drillende, men på et tidspunkt blev det en bebrejdelse. En konstatering af, at jeg manglede noget, hun værdsatte, nemlig evnen til at klæde mig, så hun kunne holde ud at se på mig. I stedet lagde hun tøj frem til mig, når hun havde tid. Eller hvis hun var inviteret til en gallapremiere, hvor familien skulle med, selv om det efterhånden var mange måneder siden. Hun elskede bæltet og sko i samme farve. Og rene sokker. Jeg havde ikke noget imod det. Men det var som en toneart, mit øre ikke kunne opfatte. Det gjorde det ikke bedre, at mine arbejdskolleger var ingeniører i grå og jordfarver. På nær min nærmeste kollega, der kun var på kontoret onsdag og fredag. Hun var fotograf og altid i spraglet træningstøj og en eller anden udgave af en kasket. Vi delte et lokale med udsigt til skoven. Om fredagen krøb vi ud ad vinduet og røg en cigaret, hvis det ikke regnede for meget. Jeg havde arbejdet der i næsten ni år. Ugens

højdepunkt var kantinens mørbradgryde om torsdagen. I det hele taget var arbejdet min eneste grund til at stå ud af sengen. Og eneste grund til, at jeg ikke allerede var kørt efter Hannah til Aarhus. Jeg lod det tøj, hun havde købt til mig, være og fandt et par gamle jeans og en T-shirt, men da jeg vendte mig mod sengen, havde katten lagt sig i kufferten.

Kittekats hale som et håndtag, der snurrede i en ødelagt spilledåse.

Jeg smækkede kufferten sammen og bar ham ud i bilen. Jeg kørte forbi det lokale supermarked og børnenes gamle vuggestue og pizzeriaet med de sjaskvåde pizzabunde, mens Kittekat rumsterede og kradsede. Jeg ville intet tage med. Jeg ville efterlade alt, som om jeg snart var tilbage. Som om jeg intet behøvede.

Men katten kunne ikke være der. Han var på en eller anden måde for hyggelig. For meget Hannahs. Hun elskede at sidde med ham i skødet, når hun arbejdede ved computeren i kontoret ovenpå. Nu havde jeg lyst til at rive ham ud af hænderne på hende, gemme ham, slå et hul i hendes hjerte.

Jeg drejede af hovedvejen ud af Roskilde, kørte langs en kirkegård og fortsatte ind i skoven, længere og længere ind i det flimrende eftermiddagslys. Jeg rullede vinduet ned. Den smalle vej under granerne var dækket af nåle. Alt var tyst. For enden af en lav skrænt kunne jeg se en grøn sø på størrelse med en parkeringsplads. Jeg trak kufferten ud, mens katten sprang rundt derinde. Jeg lagde alle kræfter i og kastede kufferten ned ad skrænten. Så langt ud i søen jeg kunne. Den gik gennem laget af blade og pollen og forsvandt i vandet med et mørkt plask, en sort fugl flygtede mellem træerne. Jeg forventede, at søens grønne overflade ville lukke sig om hullet, men efter nogle sekunder dukkede kufferten op igen. Jeg kunne se lufthavnsmærkatet på håndtaget og høre Kittekat larme og brokke sig.

Først lå den højt, så sank den langsomt. Måske sivede vandet ind gennem lynlåsen. Om lidt ville den gå til bunds med kat og kuffertmærke. Jeg blev stående og kiggede.

Du tænker nok: Dyreplager. Kattemorder. Men tilgiv mig, det kommer slet ikke så vidt.

Foråret var ankommet i et roderi af slud og plettet solskin. Siden efteråret havde jeg forsøgt at overtale Hannah til at give os en chance

mere. Siden efteråret havde vores hus ligget i en lydløs brydekamp, små stik, bitre kommentarer, korte sms'er. Vi havde kiksede, vildfarne samtaler over telefonen. Hun undgik mig derhjemme og arbejdede for meget. På den forkerte måde. Hver anden uge arbejdede hun om morgenen og gik i seng inden 21. Og hver anden uge var hun træt og travl med at se vennerne. Jeg fyldte hverdagen og mit hoved med tv-serier og Liams fodbold og en fantasi om at bolle med en af damerne, der arbejdede i den lokale bager. Jeg var ude af stand til at forestille mig et liv uden Hannah. I mellemtiden smeltede sneen i forhaven, fjorden blev blå igen. Hondaens dæk blev skiftet, og fodboldtræningen begyndte udendørs.

Nu puslede og knitrede skoven omkring mig. Det var mange år siden, jeg havde været i en skov. Den var overrumplende. Nede på den lille sø skete intet.

Kufferten var der stadig. Dens sorte, matte plastikoverflade som et uidentificeret objekt i søens dynd. Dyrets mjavende utilfredshed lød højere end de spredte fuglekald mellem trætoppene. Jeg kunne ikke køre min vej. Jeg var bange for, at nogen ville høre katten og opdage kufferten. Spore begge dele tilbage til os. Til mig. Var det overhovedet lovligt at aflive et dyr på den måde? Ville politiet dukke op derhjemme og vifte med kuffertmærket?

Jeg tænkte på dengang, han var killing, og Ingrid ville lære ham at bruge kattebakken.

Jeg prøvede at nå kufferten med en lang kæp, men det hjalp ikke noget. Jeg måtte træde et skridt ud i søen og lænede mig frem, indtil jeg kunne puffe kufferten ind mod bredden. Lydene af katten var forstummet. Jeg lynede forsigtigt låget op og vippede det bort med foden. Inden jeg kunne gøre noget, sprang Kittekat ud og løb afsted. Som om hans mange år med fabriksproduceret tørfoder og kulørt plastiklegetøj havde været spild af tid. Jeg havde troet, han ville gnubbe sig op ad mig og forsøge at komme med tilbage, men i stedet løb han forbi mig og ned ad en skovsti. Jeg kaldte på ham, fulgte efter ham, indtil vi nåede ind på kirkegården, så hoppede han over et lavt stenkapel og kravlede gennem en skriggrøn buksbom og forsvandt.

Uden at se sig tilbage.

Kirkegården vrimlede med mus. Træerne glimtede af fugle. Kræet greb sin chance.

Og jeg fik det dårligt. Mine bukser var tunge af søvand og mudder, min sved lugtede af dårlig mad. Jeg sank sammen på en gravsten og gik først tilbage til bilen, da det blev køligt, og mørket krøb om stammerne.

Om natten holdt det mig vågen. Om natten blev det til panik. Ikke lyden af kattens kradsen og knurren. Men tanken om, at jeg var et elendig menneske. At jeg i virkeligheden var et simpelt, primitivt menneske, der aldrig burde være blevet gift, aldrig have fået børn. Eller kat.

Det blev søndag aften. Jeg hørte Sebastian dytte ude på vejen.

Ugen var gået, skyllt væk. En usynlig regn var startet om morgenen og fortsat uden ophør.

Han dyttede igen, utålmodigt, selv om han var en halv time for sent. Han var altid travl og som regel for sent. Han var i en stor BMW Stationcar, hans kones bil, og lod ikke til at ville stige ud. Alligevel var jeg lettet over, at han hentede mig. Jeg trængte til selskab, til at komme væk, til at sidde i bilen og lytte til musik og høre ham brokke sig over børnene og over Vibeke og tale om arbejde, hvad som helst.

Jeg låste døren og lod nøglen falde ned i postkassen. Løb hurtigt hen til bilen. Smed posen om på bagsædet og satte mig ind foran.
– Kør, din tosse, sagde jeg.

Men det var ikke Sebastian bag rattet.

Det var Vibeke, hans kone, Hannahs veninde.

Jeg havde ikke talt med hende eller set hende siden sidste år. Hun var i en gul sommertop og så ud, som om hun var løbet gennem regnen hen til bilen. Hendes mørke hår i en slap hestehale.

– Vibeke, sagde jeg.

– Har du ikke andet? spurgte hun og kiggede efter posen.

– Nej, sagde jeg.

– Lad være med at sige, at du har lejet et eller andet opbevaringsrum?

Jeg rystede på hovedet. – Bare kør.

– Efter femten år? Du må da have nogle højtalere eller en fiskestang eller sådan noget, mænd har.

– Jeg kan ikke lide at fiske. Og det er fjorten år, sagde jeg. – Hvor er Seb?

– Han sidder fast på arbejde. I Jylland, sagde hun.

– Jeg har lige skrevet med ham, sagde jeg og kiggede på telefonen, som om den kunne forklare noget. Sebastian havde selv tilbudt sin hjælp, kontoret i lejligheden, der ikke blev brugt til noget. Hvis jeg havde haft en anden, jeg kunne bo hos, havde jeg gjort det. Men min lillesøster boede i Jylland og tog ikke telefonen, når jeg ringede. Det fixer vi, havde Sebastian skrevet. Som om han ville være der for mig. I stedet havde han sendt Vibeke, der ikke brød sig ikke om mig. Det havde hun aldrig gjort. Og siden sidste år havde hun uden tvivl hørt alle historierne fra Hannah.

At jeg havde sovet i kælderens. At jeg havde ringet til Antoine. At jeg havde smadret vinduet i soveværelset med et par af Hannahs stiletter.

– Lov mig, at du taler med nogen, sagde Vibeke uden at køre nogen steder. – Og jeg mener ikke Sebastian. Nogen, der kan hjælpe dig. En terapeut eller en psykolog.

– Jaja, svarede jeg. Kun for at slippe for at høre mere.

Jeg vidste, at det var Hannahs ønske, hendes ord måske. At jeg skulle tale med nogen. Intet var mig mere imod end at tale med nogen, endnu værre: tale med en fremmed.

– Det er bedre for jer. Også for børnene, sagde Vibeke. – Det er mange år siden, I har elsket hinanden.

Var det? Det gjorde mig træt, at Vibeke vidste mere om mit parforhold, end jeg gjorde. At der var endnu en sandhed om Hannahs følelser, som jeg ikke vidste noget om.

Vibeke satte bilen i gear og bakkede ud ad indkørslen. Forlygterne ramte den hvide Honda Jazz i den ene garage. – Hvad med den der?

– Det er ikke min. Hannahs far gav os den, svarede jeg. – Da vi fik Liam.

– Jeg mener katten? Hvad med den?

Midt i indkørslen sad en beskidt kat, dens øjne skinnede rødt i det skarpe modlys.

Jeg svedte med det samme. Det var som et mareridt, jeg havde haft.

Så opdagede jeg, at det ikke var Kittekat. Det var en anden kat fra vejen, brunere, federe, mindre strittende end Kittekat.

– Det er ikke vores, sagde jeg.

– Men den har fået mad? Vand?

Jeg nikkede.

– Er du sikker? spurgte hun. – Sebastian går aldrig med hunden.

– Ja, gu fanden er jeg sikker. Jeg ved godt, hvordan man fodrer en kat.

Hun kiggede på mig. Så kørte vi.

Huset gled væk bag hækken. Liams kridtstreger på vejen var visket ud af regn.